

У нас в театре есть маленький орган, его использовали в нескольких спектаклях. Когда А. Котляревский приехал на репетицию, он обнаружил, что состояние инструмента не позволяло сыграть на нём сольный концерт. Афиши уже висели, через два дня концерт, а играть не на чем. Арсений Николаевич и театральный настройщик Григорий Емельянович работали целую ночь и следующий день. Перебрали весь орган. Концерт состоялся. Все билеты были проданы – аншлаг. В тогдашней музыкальной жизни города эти концерты оказались своеобразной сенсацией. Владимир Иванович помнит: когда он поднимался к Оперному театру по улице Богдана Хмельницкого (тогда – улица Ленина), его останавливали и спрашивали лишний билет.

Этими концертами заинтересовались «высшие инстанции». Благодаря заботам Владимира Ивановича при моей скромной помощи Арсений Николаевич Котляревский вместе с семьёй смог переехать в Киев, тут, в Киевской консерватории, он создал класс органа. Владимиру Ивановичу пришлось немало потрудиться (я тоже помогала, чем могла), чтобы добиться разрешения на установку органа в костёле. Арсений Николаевич при помощи чешской фирмы «Ригер-Клос», сконструировавшей орган для киевского костёла, занялся установкой здесь органа, а потом в костёле был открыт Дом органной и камерной музыки. В связи с этим нельзя не вспомнить добрым словом и Владимира Ивановича Рожка, стоявшего у истоков этих событий, важных в истории музыкальной культуры не только Киева, но и всей Украины. Для меня очень дорога память о них.

Сейчас я тоже иногда обращаюсь к Владимиру Ивановичу. Бывало, хлопотала за некоторых студентов, попавших в беду (многие из них не теряют связи со мной). Нужно сказать, доброта и справедливость, которые всегда были присущи Владимиру Ивановичу, не изменяют ему и теперь. Он всегда готов помочь, но и спрашивает строго. Поэтому подвести его ни в коем случае нельзя. Хочу поблагодарить Владимира Ивановича и за его профессионализм, знание своего дела. Сейчас это очень важно. Ведь мы все любим свою Украину, которой очень нужны хорошие специалисты.

БРОВІЙ А. А.

ВОЛОДИМИР ІВАНОВИЧ РОЖОК – ЕФЕКТИВНИЙ СУЧАСНИЙ МЕНЕДЖЕР

Рожок Володимир Іванович – диригент, дипломат, науковець, державний діяч, ректор, педагог, патріот, ефективний менеджер. Природа його обдарувала багатьма талантами, проте основні його чесноти не вроджені, а набуті: креативне мислення, вміння згуртувати навколо себе людей, цілеспрямованість, відданість своїй справі, високий професіоналізм, колосальний життєвий досвід тощо. Його багатогранність є результатом упевненості у собі, великої працездатності, яка поєднується в ньому з високою освіченістю. Ефективність його як менеджера полягає в досягненні ним визначених цілей і вирішенні поставлених завдань. Сучасний менеджмент в організації вимагає особистісних і ділових якостей, якими володіє наш ректор.

Працюючи на різних посадах, він своєю наполегливістю досягав підвищення, зростання.

Коріння Володимира Івановича – на Чернігівщині, у мальовничому селі Хороше Озеро. Батько, Іван Іванович, осліп під час Другої світової війни і помер у віці

46 років, мати, Ганна Кузьмівна, – колгоспниця. Здавалося б, ніщо не віщувало успіху, але так не вважав сам Володимир Іванович. Без жодного сприяння він вступив до Харківського державного інституту культури, а згодом – до Харківського державного інституту мистецтв імені І. П. Котляревського, які закінчив з відзнакою. Написав кандидатську, потім докторську дисертації і успішно захистив їх. Знайомиться, працює разом, стає одностайним і другом видатного диригента ХХ століття Стефана Турчака.

До слова, його докторська дисертація присвячена актуальним проблемам української диригентської творчості й багатогранному мистецтву С. Турчака. Крім того, В. І. Рожок став ініціатором і організатором двох Національних і двох Міжнародних конкурсів диригентів імені Стефана Турчака.

Працював в Оперному театрі, у Міністерстві культури, в Адміністрації Президента, Радником Посольства у Москві, працював багато, натхненно й невтомно. Його робота не залишилась непоміченою – 2004 року професорсько-викладацький колектив Академії обрав його ректором провідного мистецького вишу держави, який він з успіхом очолює дотепер. Дипломатичний досвід як ніколи став йому у пригоді, коли він прийшов в Академію, де зумів об'єднати складний колектив митців у моноліт для його подальшого розквіту. До речі, вдруге на цю посаду його обрали одностайно, що стало результатом бездоганної семирічної роботи, мета якої – досягти результату.

Володимир Іванович запросив мене працювати юристом 2006 року, а 2008-го призначив своїм заступником. Працюючи з ним пліч-о-пліч ось уже десять років, я щодня навчаюсь: його манерам, поведінці, стилю, умінню вислухати, умінню управляти, умінню уникати гострих кутів і запобігати негативним наслідкам, адже керувати – це не просто сісти у м'яке крісло і розводити руками. Справжній керівник – це той, хто має чуття, щоб дібрати кваліфікованих працівників, здатних виконати покладені на них функції. Ці риси менеджера притаманні нашому ректору, бо кожен, кого він добирає, – це індивід, особистість і завжди – професіонал.

Усі дорадчі органи, дібрані ним особисто, – ректорат, деканати, приймальна комісія – працюють в унісон на високому професійному рівні, мов злагоджений механізм.

У В. Рожка є також відчуття моменту стагнації колективу, він відчуває слабкі місця його окремих ланок і знає, де і в який момент необхідно влити «свіжу кров», і щоб це було максимально безболісно для всіх.

Окремо хочу сказати про ставлення ректора до законодавства. Від початку і завжди він звертається до своєї юридичної служби, щоб його рішення перевірялися на відповідність чинному законодавству України, а якщо не відповідають йому, неодмінно їх скасовує. Численні планові перевірки контрольно-ревізійних органів підтверджують грамотність його як керівника і блискучий добір персоналу.

Аналізуючи його ставлення до колективу, можна дійти висновку, що понад усе для нього є забезпечення належними умовами праці працівників Академії і виплата їм гідної заробітної плати.

У чому полягає феномен Володимира Івановича, феномен зростання протягом багатьох років його впливу й авторитету як у колективі, так і за межами Академії. Найбільше вражає його вміння захищати як власні інтереси, так і інтереси Академії, зберігаючи водночас добрі стосунки з усіма. Але тут слід згадати про його неповторність – він є провідником управлінської майстерності: у центр своєї діяльності він ставить насамперед особистість, творчий потенціал, персоналізацію внеску кожного у спільну справу.

Його роль у розвитку сучасного музичного мистецтва важко переоцінити. Він генератор ідей і прекрасний мотиватор, дуже вимогливий до себе, цього вимагає й від інших. Завжди займає активну позицію серед керівників інших мистецьких навчальних закладів, що допомагає нам зберігати і навіть підвищувати рівень психологічного клімату в колективі, що архіважливо в сучасних умовах нестабільності зовнішнього середовища, спричиненого тривалою політичною та економічною кризами.

За всю історію Київської консерваторії жоден із ректорів не здійснив так багато для її розвитку і процвітання: це й оновлення, а часом – заміна інструментального фонду; добір персоналу, що супроводжується випуском найкращих музикантів країни. У цьому переконає зокрема перемога випускниці Академії Сусани Джамаладиної (Джамали) у пісенному конкурсі «Євробачення 2016», перша премія та Золота медаль Антонія Барішевського на XIV Міжнародному конкурсі піаністів імені Артура Рубінштейна (Ізраїль), перша премія Валентина Дитюка на XXV Міжнародному конкурсі імені М. Глінки (Росія), друга премія Іллі Васячкіна на Міжнародному конкурсі Адольфа Сакса (Франція), друга премія Романа Лопатинського на IX Міжнародному конкурсі піаністів у м. Хамамацу (Японія), перемоги інших випускників та нинішніх студентів на престижних міжнародних конкурсах. Це й юридичне оформлення права Академії постійно користуватися земельною ділянкою. Кількість працівників Академії, які за період його ректорства отримали почесні та вчені звання, важко назвати.

Усім цим зумовило й належний результат – внесення 2016 року Академії до переліку топ-100 найкращих мистецьких вищих навчальних закладів світу за рейтингом QS World University Rankings by Subject. За роки роботи В. Рожка ректором Академія справді стала музичним центром нашої держави. Водночас, крім його рис як лідера-реформатора, відзначимо його консерватизм, він намагається зберегти все цінне, створене традиціями, поколіннями, його попередниками.

У пам'яті залишаються свіжими події Революції Гідності, особливо під час загострення протистоянь ректора, який і особисто захищав Академію та її майно від пошкодження і знищення, і звертався до відповідних владних структур. Зокрема, Володимир Іванович вивіз трудові книжки усіх працівників, розмістивши їх у себе вдома, а також у присутності комісії було вивезено касу Академії з подальшим її поверненням. У буремні дні, зокрема 19–20 лютого 2014 року я провів дві ночі поряд із ним у кабінеті. Сам ректор залишався ночувати в Академії куди частіше. Хвилювався, щоб не спалили будівлю Академії, щоб не пошкодили музичні інструменти, нашу, як він говорить, «багату бібліотеку, у якій налічується майже півмільйона унікальних нотних видань»¹.

Підсумовуючи особистісно-діяльну парадигму В. І. Рожка, відзначаю самотність характеру, професіоналізм у роботі, який тісно переплетений із майстерністю управляти.

Не можна не сказати про «елегантність» його слова, яке є невід'ємним атрибутом щоденного спілкування ректора з колективом. Завершуючи формувати образ його як керівника, доречно відзначити у нього єдність слова і справи. Здійснюючи аудит його слів і обіцянок – не знайдете жодних порушень. Модус професіоналізму керманіча полягає у багатовекторності, сукупності і взаємодії якостей, які насправді є визначальними в арсеналі його як ефективного менеджера.

Крім усього іншого, йому болить душа за все – починаючи від чистоти приміщень очолюваної ним альма-матер, до особистих проблем кожного працівника, його духовного і душевного стану. Здавалося б, звідки людина черпає стільки сил? Відповідь проста й однозначна: його сили – це наші успіхи! А успіхів у нас чимало! Бажаємо Вам, Володимире Івановичу, багато-багато сил на многі літа!

---

¹ З розмови з В. І. Рожком.